

[Arbejds- og Socialministeren.]

det Beføjelse til, naar et større Flertal inden for Nævnet finder det paakrævet, at gennemføre Arbejdsfordelingsordninger, hvis manglende Gennemførelse skyldes Modstand fra Arbejdsgivere eller Arbejdere inden for en mindre Del af det paagældende Omraade.

Nævnet har endvidere stillet Forslag om, at Bestemmelsen i Arbejdsfordelingslovens § 11, 1ste Stykke, sidste Punktum, hvorefter Godtgørelse udbetales paa Grundlag af den inden for 6 Uger tabte Arbejdstid, ændres. Bestemmelsen medfører nemlig et unødvendigt administrativt Apparat og kan i en Række Tilfælde medføre Resultater, der er urimelige og uforstaaelige for de af Arbejdsfordelingen omfattede Arbejdere, idet overskydende Timer, det vil sige Timestal under 8, inden for 6 Ugers Perioden ikke kan overføres til en kommende 6 Ugers Periode. Der kan derfor fremkomme det Resultat, at Arbejderne fortaber Retten til Godtgørelse for omtrent 8 Timer. Nævnet er af den Opfattelse, at Bestemmelsen bør ophæves, men mener samtidig, at den Nedsættelse af Arbejdstiden, der berettiger til Godtgørelse, bør være noget mere end en Tolvtedel. Man foreslaar derfor, at der ved en Ændring i Loven fremtidig kun regnes med en Arbejdstidsnedsættelse paa en Ottendedel.

Med Hensyn til Udgifterne ved Arbejdsfordelingsordningen, som efter Loven afholdes dels af Lønmodtagernes Bidrag og, saafremt disse ikke kan strække til, af Statskassen, er det i § 16, 7de Stykke, bestemt, at saafremt Statens Tilskud til Udbetaling af Godtgørelserne efter Loven skønnes at ville overstige Summen af de Lønmodtagernes paahvilende Bidrag, skal Arbejds- og Socialministeren fremsætte Forslag til Lov om Tilvejebringelse af Dækning for Merudgifterne. Efter de ifølge nu modtagne Indberetninger foretagne Udbetalinger maa det antages, at man ved Fastsættelsen af Lønbidragene har været paa den sikre Side, og at der, hvis Arbejdsfordelingen ikke skulde tage overvældende til, vil fremkomme et Overskud, hvilket kun kan være ønskeligt, da der maa forudses en Forlængelse ud over Marts 1941.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til Tingets velvillige og hurtige Behandling.

Jeg har samtidig den Ære for det høje Ting at fremsætte Forslag til Lov om Forhøjelse af Dagpengenes Maksimumsbeløb i de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser og om Børnetillæg til arbejdsløshedsforsikrede. Som det høje Ting vil erindre, er der draget

Omsorg for, at visse Grupper blandt de vanskeligt stillede i Befolkningen har faaet en vis Kompensation for den indtrufne Prisstigning. Ved Lovene af 25. Juli og 25. Oktober er bl. a. dels Grænsen for det Beløb, Kommunerne har til Raadighed til Ydelsen af personlige Tillæg til Alders- og Invalidere nydere, blevet forhøjet, dels har man for Halvaaret 1. Oktober 1940—31. Marts 1941 givet et midlertidigt Tillæg til Alders- og Invalidere nydere. Der har altsaa her ganske naturligt rejst sig det Spørgsmaal, om der ikke ogsaa burde gives de arbejdsløshedsforsikrede Kompensation for Prisstigningens Virkninger.

Idet jeg med Hensyn til, hvorledes den Prisbevægelse, der er foregaaet i 1939, har indvirket paa Størrelsen af Arbejdsløsheds-kassernes Dagpengesatser, skal henvisse til Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag, skal jeg her fremhæve, at Dagpengesatserne senest blev reguleret den 1. April 1940. Reguleringen skete da paa Grundlag af Pristallet for Januar 1940, altsaa paa Grundlag af samme Prisniveau, som indtil Loven af 13. September om Regulering af Arbejdslønninger og Loven af 25. Oktober 1940 bestemte Størrelsen af de almindelige Lønninger og Alders- og Invalidere nyderes Grundbeløb. Efter denne Regulering af Dagpengesatserne udgør Maksimum for Arbejdsløshedsunderstøttelsen til Forsørgere 5 Kr. og til Ikke-Forsørgere med henholdsvis under og over 8 Aars Medlemsanciennitet 3 Kr. 80 Øre og 4 Kr. 40 Øre.

Spørgsmaalet bliver da, hvorvidt man skal regulere disse Satser. Tænker man sig nu, at man lagde Udgifstallet for Oktober 1940 til Grund for en Regulering af disse Satser, vil man komme til en Forhøjelse paa 1 Kr. 40 Øre for Forsørgere og 1 Kr. og 1 Kr. 20 Øre for Forsørgere med henholdsvis under og over 8 Aars Medlemstid, men en Regulering af Arbejdsløshedsunderstøttelserne i dette Omfang lader sig ikke gennemføre. Dertil kommer, at man i hvert Fald af økonomiske Grunde maa vige tilbage for en saadan Ordning, idet denne for Vinterhalvaaret 1940 vilde medføre en Udgift paa ca. 24 Mill. Kr., hvoraf Statskassen nødvendigvis maatte overtage en væsentlig Del. Noget bør der imidlertid efter Regeringens Mening gøres for at bøde paa Prisstigningernes Virkninger, ogsaa for de arbejdsløshedsforsikrede, og Opmærksomheden er da i første Række rettet mod dem, der som Forsørgere er særlig haardt ramt.

I Overensstemmelse hermed stiller man Forslag om, at det tillades Arbejdsløsheds-kasserne at forhøje Maksimumsbeløbet for